

opravnými prostředky podle § 9 nesp. říz., aniž se stal účastníkem pozůstalostního řízení, o jehož zájmech a právech by bylo pořadem stolic rozhodováno. Na tom nic nemění obava stěžovatelova, že by provedení odhadu společenských obchodních podílů zůstavitelčiných podle § 106 nesp. říz. mělo po případě za následek snížení jeho poplatků jako soudního komisaře, ani že opatrovník nezletilé dědičky jest názoru, že stěžovatel bude povinen sám hraditi náklady odhadu podle mínění opatrovníkova zbytečného. Proto jest rekurs notáře nepřipustný, ježto byl podán osobou k němu neoprávněnou, právě tak, jako by jím byl rekurs soudního úředníka stejně pověřeného (srov. také rozhodnutí čí. 1801, 4988 a 10.417 sb. n. s.).

Čís. 11139.

Sekvestraci pozůstalosti podle § 127, první odstavec, nesp. říz. lze povolit i před podáním žaloby o dědické právo.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, R I 856/31.)

Pozůstalostní soud vyhověl návrhu dědiců ze zákona, by byla správa pozůstalostního domu odňata dědičce ze závěti, a jmenoval k dalšímu vedení správy Antonína U-a. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Dosud není sporem rozřešena otázka, zda jest platné poslední pořízení, z něhož se k dědictví přihlásila stěžovatelka, takže jsou tu přihlášky dědiců ze zákona, neuznávajících platnost posledního pořízení a přihláška dědičky z ústní závěti, tedy přihlášky sobě odporující. Za tohoto stavu věci nemá dědička ze závěti nároku na další správu pozůstalosti a nejsou k ní oprávněni ani dědici ze zákona (§ 145 nesp. říz.). Právem proto první soud návrhu dědiců ze zákona vyhověl, správu domu dědičce ze zákona odňal a novým správcem ustanovil Antonína U-a (§ 127 nesp. říz.). Názor ten má oporu i v zákoně (§ 810 obč. zák., §§ 122, 127, 145 nesp. říz.) i v nauce (Krasnopolski: Erbrecht) i v judikatuře (rozh. čí. 2582 sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací stížnost nemá opory v § 16 patentu ze dne 9. srpna 1854, čí. 208 ř. zák., — za jehož platnosti byla podána — neboť napadené usnesení netrpí ani vadou zřejmého rozporu rozhodnutí se zákonem, jak vytýká stěžovatelka, ani jinou z vad v předpisu tom uvedených. Z ustanovení § 127, první odstavec, nesp. říz. nevyplývá, že nelze povolit sekvestraci pozůstalosti již i před podáním žaloby o dědické právo, jak je o tom shodný názor i judikatury (rozh. bývalého vídeň. nejvyššího soudu Gl. U. čí. 9435 a 15.384 st. ř.) i nauky. Předpoklady § 127 druhý odstavec nesp. říz. nedopadají vůbec, neboť stěžovatelka neob-

držela, jak mylně tvrdí, správu pozůstalosti od soudu, protože usnesení prvního soudu ze dne 4. prosince 1930, jímž jí byla správa pozůstalosti ponechána, bylo na stížnost zákonných dědiců zrušeno usnesením rekursního soudu ze dne 17. ledna 1931 a usnesení to, nebyvši napadeno, stalo se právoplatným.

Čís. 11140.

Nález říšskoněmeckého rozhodčího soudu jest v Československé republice vykonatelný jen, došlo-li mezi stranami k písemné smlouvě, již se tomuto soudu podrobily.

Nezbytnou podmínkou platnosti smlouvy o rozsudím jest, by byla zřízena písemně mezi stranami, o jichž právní rozepři jde. To platí i pro případ, přistoupí-li třetí osoba jako spoludlužník k závazku strany, jež dříve ujednala písemnou smlouvu o rozsudím.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, R I 879/31.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě nálezu říšskoněmeckého rozhodčího soudu. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekučním titulem jest výrok rozhodčího soudu německého, v němž se výslovně praví, že povinná strana tvrdila, že se žalobkyní neujednala rozhodčí soud a že ho proto jako nepřislušný odmítá, soud rozhodčí prohlásil se však přes to příslušným. Podle zásady vzájemnosti lze na základě říšskoněmeckého rozhodčího výroku u zdejšího soudu povolit exekuci jen, byl-li rozhodčí výrok vydán na základě předpisů zdejšího soudního řádu a pokud jej nelze podle předpisů německého práva považovati za bezúčinný. Směrodatným pro vykonatelnost říšskoněmeckého rozhodčího výroku jest tedy, by výrok byl vydán podle předpisů zdejšího právního řádu. Tyto předpisy vyžadují však, by byla zřízena písemná smlouva rozhodčí (§ 577 c. ř. s.), jinak jest rozhodčí výrok bezúčinný (rozh. čís. 7471 sb. n. s.). Řečený rozhodčí soud nebyl tedy podle předpisů zdejších příslušný (rozh. čís. 5870 sb. n. s.) a bylo proto rekursu vyhověti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud správně uvedl, že nález říšskoněmeckého rozhodčího soudu jest v Československé republice vykonatelný jen, došlo-li mezi stranami k písemné smlouvě, již se soudu tomu podrobily. Že tomu tak, bylo podrobně odůvodněno již v rozhodnutích čís. 7471 a 7753 sb. n. s. Dovolací rekurent proti tomu ani nebrojí, nýbrž snaží se jen dovoditi, že uzavřel se synem povinného Adolfem K-em mladším v prosinci 1928 vzájemnými dopisy kupní smlouvu s doložkou o berlínském rozhodčím soudě, že povinný Adolf K. starší přistoupil později k závazku svého syna jako spoludlužník, že k platnosti přístupu spoludlužníka není pře-